

Resolució 556/2021, de 17 de juny**Número d'expedient de la Reclamació:** 734/2020**Administració reclamada:** Departament d'Interior**Informació reclamada:** Nom dels diputats i diputades que van tenir servei de seguretat assignat pel Departament d'Interior, i el motiu.**Sentit de la resolució:** Estimació

Resum: En relació amb l'afectació en la seguretat de les diputades i diputats del Parlament derivada d'identificar els que tenen servei de seguretat, cal tenir en compte que la informació que es reclama fa referència a legislatures anteriors i, per tant, no reflecteix la situació dels membres actuals del parlament; i, d'altra banda, cal igualment considerar que la pròpia resolució del Departament ja identifica com a prestataris del servei de seguretat als presidents i expresidents del govern, als membres en actiu del govern, al President del Parlament i a presidents de grups parlamentaris, pel risc inherent a la responsabilitat, exposició i vulnerabilitat dels càrrecs que ostenten, així com a alguns presidents de grups parlamentaris, per aquesta mateixa valoració. Per tant, la pròpia resolució desestimària ja identifica que almenys aquests membres del Parlament han obtingut protecció policial, i el motiu de la protecció. Quant a l'afectació que la informació que es reclama pugui tenir sobre la seguretat dels membres del cos policial i sobre l'efectivitat del propi servei de seguretat, no sembla justificada, tenint en compte que no es demanen detalls de les operatives policials (ni el dimensionament, ni els torns, ni si s'ofereix el servei amb escortes personals o amb contra vigilància, ni cap dada organitzativa o operativa) que pugui justificar aquesta afirmació. Difondre que el cos de Mossos d'Esquadra presta servei de seguretat al President i membres del govern, al President del Parlament i als de determinats grups parlamentaris, pel risc inherent a l'exercici del seu càrrec no suposa desvetllar cap informació que permeti la preparació organitzada d'accions delictives contra aquestes persones, com s'afirma a la resolució del Departament d'Interior, ja que només expressa un criteri d'atribució vinculat a l'exercici de càrrecs públics que no ofereix cap detall organitzatiu ni aflora cap vulnerabilitat del servei i, si de cas, podria tenir un efecte dissuasiu d'eventuals atacs. I prova de l'absència d'aquest perjudici en la seguretat és que la pròpia resolució desestimària del Departament ja n'informa. Un altre dels límits invocats pel Departament per desestimar la sol·licitud és la protecció de dades personals establerta per l'article 23 LTAIPBG, que determina l'exclusió de l'accés de les dades relatives a la ideologia, l'afiliació sindical, la religió, les creences, l'origen racial, la salut i la vida sexual, i també les relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin l'amonestació pública a l'infractor, tret que s'aporti consentiment exprés de les persones afectades. Tot i que el Departament no concreta quin tipus de dada sensible es podria desvetllar amb la informació que es reclama, tenint en compte que es demana pel servei de protecció a membres del Parlament sembla que s'estaria referint a dades relatives a les creences o la ideologia política de les persones, i així ho interpreta també l'APDCAT, que tanmateix nega de pla que es pugui aplicar el límit relatiu a l'article 23 LTAIPBG al cas, considerant que la informació sobre la formació política a la què estan vinculats els membres del Parlament seria informació que les mateixes persones afectades han fet manifestament pública en concórrer a unes eleccions a les llistes d'un determinat partit polític, amb la qual cosa existiria habilitació per al lliurament d'aquesta informació. La ponderació casuística dels drets en conflicte, doncs, tindrà en compte la finalitat de l'accés (que és conèixer els criteris d'actuació en la prestació del servei de

seguretat i la destinació de recursos públics que comporten (24.2.b LTAIPG) i l'afectació de la seguretat de les persones (24.2.d LTAIPBG) que, d'acord amb el fonament jurídic anterior, s'ha de descartar que es produeixi vist que ja s'ha informat prèviament a la reclamació que reben aquesta protecció, per raó del risc inherent al seu càrrec, tots els Presidents i expresidents del govern, els membres en actiu del govern, el President del Parlament i alguns presidents de grups parlamentaris. A més, l'aplicació del límit relatiu a la protecció de dades personals s'haurà de fer d'acord amb els principis generals establerts a l'article 20 LTAIPBG: aplicació restrictiva del límit, en benefici del dret d'accés i d'acord amb la seva finalitat, i 22 LTAIPBG: proporcionalitat de la restricció de l'accés amb el dany infligit en el bé jurídic protegit pel límit (i ja s'ha justificat en el fonament jurídic anterior que el dany en la seguretat no és apreciable si el que es desvetlla amb l'accés és que els càrrecs i autoritats disposen de servei de protecció policial derivat de l'exercici d'aquestes responsabilitats); aplicació temporal del límit, que suposa deixar d'aplicar-lo quan l'accés ja no suposa un dany per al bé jurídic protegit, el que seria aplicable a la informació que es reclama, que fa referència a legislatures parlamentàries anteriors i, per tant, no dona informació sobre la situació de protecció policial dels actuals membres del Parlament; i, finalment, la valoració d'un interès públic o privat legítim que actuï reforçant el dret d'accés, com és, en aquest cas, el dret fonamental a la informació que ostenta la persona reclamant en tant que periodista. Quant al dany efectiu que la informació que es sol·licita pugui ocasionar en el dret a la protecció de dades personals de les persones afectades, podria ser significatiu si el motiu per rebre la protecció fossin situacions o circumstàncies personals vinculades a l'àmbit privat o íntim, però en canvi és de baixa intensitat si la protecció policial està motivada exclusivament pel risc inherent a l'exercici d'un càrrec públic, sense valoració de cap situació o circumstància privada, com és el cas de la seguretat assignada als presidents i expresidents del govern i els seus membres, el President del Parlament i els dels grups parlamentaris. D'acord amb l'exposat, cal concloure que el límit relatiu a la protecció de dades personals no pot actuar limitant l'accés a la informació reclamada quan es tracti d'autoritats públiques a les que s'ha assignat el servei de seguretat en atenció únicament al càrrec que ocupen, sense cap altra valoració ni consideració de circumstàncies personals o familiars, privades o íntimes. La GAIP ha demanat al Departament d'Interior la llista de diputats i diputades que han disposat d'aquest servei de seguretat i el motiu, per tal de valorar i ponderar l'accés amb coneixement de causa. Igualment, ha demanat la col·laboració de l'Administració de la Generalitat i del Parlament per fer-les trasllat de la reclamació, tràmit que ha endarrerit notablement el procediment però que es considerava necessari per garantir els drets de les persones afectades i permetre que poguessin aportar a la Comissió elements de judici de les seves circumstàncies personals que possessin de manifest un dany particular en l'esfera de la seva privacitat o de la seva seguretat derivat de l'accés a la informació, i si escau, manifestar la seva oposició a l'accés. Però cap d'elles ha fet al·legacions oposant-se a l'accés ni justificant un perjudici en la seva seguretat o intimitat derivat de la divulgació de la informació reclamada, sinó que, en els casos en què han fet al·legacions, ha estat bé per indicar que no s'hi oposaven o que no tenien al·legacions a fer-hi, o per fer constar que van tenir assignat el servei de seguretat precisament per raó del seu càrrec, o per donar per reproduïdes les al·legacions genèriques fetes del Departament en la seva Resolució, que ja han quedat rebatudes en aquesta Resolució, sense aportar cap informació personal que pugui alterar el resultat de la ponderació general abans expressada, ni variar el sentit d'aquesta Resolució. Per tant, correspon declarar que l'accés a la informació estimada no s'ha de demorar, en els termes en què ho preveu l'article 34.2 RGAIIP, per no haver-se produït la declaració d'oposició de cap de les tercers persones afectades.

Paraules clau: Generalitat. Periodista. Seguretat. Diputats. Reclamació contra desestimació. Límits. Seguretat. Dades personals. Mediació sense acord. Trasllat a persones afectades. APDCAT.

Ponent: Elisabet Samarra Gallego

Antecedents

1. El 10 de novembre de 2020 entra a la GAIP la Reclamació 734/2020, presentada per un periodista contra el Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya, en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 7 d'octubre de 2020 la persona reclamant sol·licita al portal de transparència de la Generalitat de Catalunya el nom dels diputats i diputades del Parlament de Catalunya que han tingut servei de seguretat a càrrec del Departament d'Interior durant cadascuna de les cinc últimes legislatures, indicant el motiu i el cos que prestava el servei (Mossos d'Esquadra, altre cos policial o seguretat privada).
3. El 7 de novembre de 2020 el Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya resol desestimar la sol·licitud, amb aquesta justificació: "La Policía de la Generalitat-Mossos d'Esquadra (PG-ME), presta y ha prestado protección a aquellos cargos públicos de la Comunidad Autónoma de Cataluña que por la responsabilidad del cargo que ostentan y tras el análisis operativo correspondiente se valora que tienen un riesgo potencial de seguridad. Dicha protección no está prevista ni regulada en ninguna disposición normativa concreta, y se efectúa en base a las competencias que como policía integral ostenta la PG-ME.

En este sentido, durante las cinco últimas legislaturas la PG-ME ha dado protección personal a los presidentes de la Generalitat de Catalunya, a los presidentes/as del Parlament, y a los miembros del Gobierno, por el riesgo que resulta inherente a la responsabilidad, exposición y vulnerabilidad de los cargos que representan. Así mismo, se ha dado protección a algunos/as presidentes/as de los diferentes grupos parlamentarios, que también comportaban esa misma valoración de riesgo para su seguridad. De la misma manera, la PG-ME puede otorgar protección a otros miembros del Parlament respecto de los cuales se valore operativamente que existe un riesgo para su seguridad.

Fijada esa premisa, es necesario indicar que la Dirección General de la Policía, no puede dar los datos ni sobre las concretas valoraciones de riesgo que efectúa respecto de los diferentes cargos electos a los que da protección, ni tampoco respecto de los diputados concretos a los que se les ha proporcionado o se les proporciona actualmente, dado que dicha información puede afectar a la Seguridad tanto de aquellos a los que se les presta como respecto de aquellos a los que no.

En este sentido, se considera que la solicitud formulada por el señor XXX ha de ser denegada dado que se enmarca dentro del límite incluido en el artículo 21.1 a) y 23 de la Ley 19/2014, en tanto en cuanto la misma podría implicar la divulgación de datos personales incluidos en el artículo 23, puesto que se solicita no sólo la identificación de los diputados a los que se presta o se ha prestado un servicio de protección, sino también los motivos por los que se le ha dado, datos que pueden ser especialmente protegidos. De la misma manera, la citada solicitud implicaría aportar información cuya divulgación también podría afectar a la organización y eficacia de las actuaciones, en la medida que darían a conocer qué actuaciones policiales se realizan y cuáles no, pudiendo poner en riesgo a los diputados, a los funcionarios policiales que la desarrollan y a la propia seguridad pública.

En definitiva, facilitar la información supondría hacer pública información relativa a la organización, métodos y valoraciones de los operativos destinados a proteger a las citadas personalidades. Es decir, se revelarían datos que podrían dejar al descubierto vulnerabilidades o facilitar la preparación organizada de acciones delictivas contra dichas personas o reducir la efectividad de las correspondientes medidas policiales”.

4. La Reclamació presentada el 10 de novembre de 2020 es fonamenta així: “La Generalitat se basa en la protecció de dades personals para denegar mi petición. Pero en este caso es evidente que el interés y carácter público de la información solicitada pondera sobre esa protección de datos personales. Además, no se vería afectada la seguridad de los diputados, ya que se pide información sobre quiénes han tenido seguridad en legislaturas anteriores también, información que ya no estaría en vigor y sobre la actual legislatura sólo se pide conocer si disponen de seguridad, pero no qué tipo de seguridad ni ningún tipo de información sobre el operativo que pudiera socavar la seguridad de los diputados. Del mismo modo, el Ministerio del Interior ha facilitado información similar sobre los diputados estatales”.
5. El 12 de novembre de 2020 la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa a la persona reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a persona interessada, de conformitat amb la legislació de procediment administratiu i la de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi a la GAIP immediatament de les comunicacions que rebí de l'Administració reclamada relatives a la informació pública sol·licitada, mentre duri la Reclamació.
6. El 12 de novembre de 2020 la GAIP comunica la Reclamació al Departament d'Interior i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de

la que deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació. També demana el nom de la persona que representarà al Departament en el procediment de mediació sol·licitat per la persona reclamant.

7. El 24 de novembre de 2020, a la vista de què l'Administració invoca el límit relatiu a la protecció de dades personals per desestimar la sol·licitud d'accés, la GAIP demana a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades Personals (APDCAT) que emeti l'informe previst per l'article 42.8 LTAIPBG.
8. El 17 de desembre de 2020 la GAIP rep l'informe de l'APDCAT, el qual analitza l'adequació de l'accés a la normativa de protecció de dades personals i l'aplicació del límit de l'article 23 LTAIPBG. En relació amb això, l'APDCAT descarta que sigui d'aplicació l'article 23 LTAIPBG perquè considera que, en aquest cas, la vinculació de la persona amb una ideologia política no és informació sensible que hagi de ser protegida i exclosa de l'accés, tenint en compte que és pública i notòria des del moment en què concorre a les eleccions sota una candidatura determinada: *“De conformitat amb l'article 1 de la Llei 32/2010, de l'1 d'octubre, de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, l'APDCAT és l'organisme independent que té per objecte garantir, en l'àmbit de les competències de la Generalitat, els drets a la protecció de dades personals i d'accés a la informació que hi està vinculada. L'article 42.8 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, que regula la reclamació contra les resolucions en matèria d'accés a la informació pública, estableix que si la denegació s'ha fonamentat en la protecció de dades personals, la Comissió n'ha de emanar informe a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, el qual ha de ser emès en el termini de quinze dies. Per això, aquest informe s'emet exclusivament pel que fa a la valoració de la incidència que l'accés sol·licitat pot tenir respecte de la informació personal de les persones afectades, entesa com qualsevol informació sobre una persona física identificada o identificable, directament o indirectament, en particular mitjançant un identificador, com per exemple un nom, un número d'identificació, dades de localització, un identificador en línia o un o diversos elements propis de la identitat física, fisiològica, genètica, psíquica, econòmica, cultural o social d'aquesta persona, d'acord el que preveu l'article 3.1 de la Directiva (UE) 2016/680 del Parlament i del Consell de 27 d'abril de 2016, relativa a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals per part de les autoritats competents per a fins de prevenció, investigació, detecció o enjudiciament d'infraccions penals o d'execució de sancions penals, i a la lliure circulació d'aquestes dades i per la qual es deroga la Decisió Marc 2008/977 / JAI del Consell (endavant la Directiva (UE) 2016/680). Aquesta Directiva encara no ha estat transposada a l'ordenament jurídic*

espanyol. Per tant, queda fora de l'objecte d'aquest informe qualsevol altre límit o qüestió que no afecti les dades personals que constin en la informació sol·licitada. (...)

Amb la informació de què es disposa, no sembla que la informació sol·licitada hagi d'incloure cap de les categories de dades a les quals es refereix l'article 23. Malgrat això, és cert que tractant-se de diputats del Parlament la seva identitat es pot relacionar fàcilment amb una determinada formació política. I també és cert que en determinats casos la informació del motiu pel qual se li assigna seguretat pot contenir informació relacionada amb la formació política a la qual pertany. No obstant això, cal tenir en compte que en ambdós casos la informació sobre la formació política amb la qual estan vinculats seria informació que les mateixes persones afectades han fet manifestament pública en concórrer a unes eleccions a les llistes d'una determinada formació, amb la qual cosa existiria habilitació per al lliurament d'aquesta informació (art. 10.c) de la Directiva i art. 15.1 LT). Òbviament, si a banda de la formació política a la qual pertany un Diputat, en la informació a la qual es pretén accedir constessin dades que puguin ser relacionades ... amb alguna altra de les categories de dades a què es refereix l'article 23, s'hauria d'excloure de l'accés.(...) Cal tenir en compte que les dades identificatives dels diputats electes són dades públiques d'acord amb la legislació electoral (Llei orgànica 5/1985, de 19 de juny, del règim electoral general) i a més, un cop proclamats, la seva identificació resta sotmesa al règim de publicitat activa la qual consta especialment del Títol VI del Reglament del Parlament, i en particular a l'article 211 el qual preveu l'obligació de la publicació de l'organització del Parlament i l'Administració Parlamentària, així com els currículums de les persones proposades per a ocupar càrrecs públics el nomenament dels quals correspon al Parlament. Aquest règim opera sens perjudici del dret d'accés a la informació pública, i en especial en relació amb les dades merament identificatives les quals, d'acord l'article 24.1 de l'LTC, s'ha de donar accés en la mesura que la sol·licitud sigui relativa a informació relacionada amb l'organització, funcionament o l'activitat pública de l'administració, llevat que hagi de prevaldre la protecció de dades personals o altres drets constitucionalment protegits. No obstant això, cal tenir present que la pretensió de la persona reclamant no és conèixer les dades merament identificatives, sinó aquells diputats als quals el Departament ha proporcionat protecció personal en les darreres cinc legislatures, inclosa l'actual, i els motius que ho justificaren així com el cos policial responsable, o en el seu cas, si s'ha prestat a través de seguretat privada. En conseqüència, la pretensió s'ha d'analitzar a partir de l'article 24.2 de l'LTC, el qual requereix la ponderació entre l'interès en la divulgació de la informació i els drets de les persones afectades, entès com a qualsevol dret o llibertat que pugui veure's afectat per la divulgació de la informació a la qual es pretén accedir. D'acord amb les previsions de

l'article 24.2 de l'LTC, la ponderació s'ha de dur a terme en consideració dels elements que, per cada cas particular, puguin ser rellevants, com per exemple, el temps transcorregut respecte a la informació sol·licitada, la seguretat de les persones o bé la finalitat en l'accés. (...) Llevat dels casos dels presidents de la Generalitat, expresidents i consellers de la Presidència, en els quals la normativa ja preveu la necessitat de garantir la seva protecció a través de l'Àrea de Seguretat Institucional del Departament de la Presidència (disposició addicional setena del Decret 20/2019, de 29 de gener, de reestructuració del Departament de la Presidència) o d'altres casos, com la resta de consellers o els presidents dels grups parlamentaris, en els quals es dedueix de la resposta del Departament que ja tenen assignada seguretat de manera general per raó del càrrec, l'establiment de seguretat per altres alts càrrecs i diputats resta subjecta a la valoració del risc efectuat per la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra, d'acord amb el que manifesta el Departament a la seva resolució de denegació. Aquesta valoració del risc pot comportar l'anàlisi de molts aspectes de la vida dels diputats, no només de la seva vida professional sinó també de la seva vida privada i familiar. Lliurar aquesta informació pot afectar de manera significativa la seva vida privada i, fins i tot, íntima. Des del punt de vista de la normativa de protecció de dades, podria ser suficient a aquests efectes poder disposar d'informació sobre el nombre de diputats que ha gaudit de seguretat, l'explicació general dels criteris d'assignació (sense que es puguin vincular amb aspectes de la vida de diputats o diputades concrets) o el nombre de casos en què s'ha acudit a serveis de seguretat privada. **Conclusió:** No s'adequaria a la normativa de protecció de dades lliurar informació sobre la identitat dels diputats i diputades del Parlament a qui s'ha assignat seguretat en les darreres cinc legislatures, el motiu de l'assignació i el tipus de dispositiu (cos policial o seguretat privada) establert en cada cas, atès que aquesta informació pot afectar tant la seguretat de les persones afectades com aspectes de la seva vida privada i fins i tot la seva intimitat personal i familiar".

9. El 17 de desembre de 2020 la GAIP trasllada l'informe de l'APDCAT a les parts, per al seu coneixement, i inicia la convocatòria del procediment de mediació.
10. El 13 de gener de 2021 es celebra la primera sessió de mediació, que finalitza sense acord de les parts.
11. El 10 de febrer de 2021 la GAIP en ús de la facultat que li atribueix l'article 34.1 bis RGAIP, demana al Departament d'Interior la seva col·laboració per a traslladar la Reclamació a les terceres persones afectades amb indicació de què disposen d'un termini de deu dies per a fer arribar a la GAIP les consideracions i al·legacions que estimin adients i siguin rellevants per al sentit de la resolució.

12. El 24 de febrer de 2021 el Departament respon al requeriment anterior amb un escrit, signat pel Director general de la Policia, en el què fa constar que : "... un cop consultades les bases de dades policials dels darrers 20 anys, ha pogut constatar que no consta registre informatitzat de dades a la DGP amb la informació sol·licitada del propi cos de Mossos d'Esquadra ni d'altres Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat". Quant a la petició de col·laboració per al trasllat a les persones afectades, planteja que la GAIP demani la col·laboració del Parlament de Catalunya per fer efectiu el trasllat de la reclamació als diputats i diputades afectats.
13. El 2 de març de 2021 la ponent de la reclamació es reuneix amb els representants designats pel Departament d'Interior per tal d'aclarir els dubtes sorgits en la interpretació de la resposta del Director general de la Policia; així, la GAIP demana que si el que manca als arxius de la DG de la Policia són les dades de contacte dels diputats i diputades protegits, se li faci arribar la llista que els identifiqui per tal de sol·licitar-ne les dades de contacte al Parlament de Catalunya als efectes de què la GAIP els faci el trasllat de la reclamació. I per al cas que el què s'estigui al·legant és la inexistència de la informació reclamada als arxius de l'Administració, demana que es faci arribar a la GAIP un informe signat pel Director general de Policia que ho expliqui i constati. El Departament d'Interior es compromet a revisar de nou la informació de què disposa als arxius de la Direcció General de la Policia i a informar-ne a la GAIP, en els termes requerits.
14. El 25 de març de 2021 la GAIP insta novament al Departament d'Interior a facilitar-li la informació requerida, d'acord amb l'antecedent anterior.
15. El 14 d'abril de 2021 la GAIP rep un informe del Departament d'Interior amb la relació de diputats i diputades del Parlament de Catalunya que haurien rebut servei de seguretat durant les dues darreres legislatures, manifestant que no ha pogut trobar informació temporalment anterior a aquesta.
16. El 26 d'abril de 2021 la GAIP demana al Parlament de Catalunya i al Cap del Gabinet de Relacions Externes i Protocol de la Generalitat de Catalunya la col·laboració institucional prevista a l'article 34.1.bis RGAIP per tal d'obtenir les dades de contacte de les persones que el Departament d'Interior hauria identificat com a terceres persones afectades.
17. El 30 d'abril i 3 de maig de 2021 la GAIP rep les dades de contacte de les terceres persones afectades per l'accés que es reclama, en resposta del requeriment anterior.
18. El 13 de maig de 2021 la GAIP trasllada la Reclamació a les terceres persones afectades, a les que atorga 10 dies per formular al·legacions. Transcorregut aquest termini, cap de les

persones afectades per l'accés ha fet al·legacions d'oposició a què es lliuri la informació sol·licitada.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixin les resolucions i l'incompliment material del dret d'accés, quan aquest ha estat reconegut expressament o presumpta. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública desestimada per una administració de l'àmbit d'aplicació de l'LTAIPBG (article 3.1.a).

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei". Per la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: "2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional

i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació”.

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte “poden” dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: “Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació”.

L'article 42.7 LTAIPBG disposa que la Comissió pot demanar els informes i dades que consideri necessaris per a fonamentar les seves Resolucions, i l'article 33.4 RGAIP fixa en quinze dies el termini de què disposa l'Administració per a l'emissió de l'informe requerit per al GAIP. L'article 42.8 LTAIPBG preveu que la Comissió pugui sol·licitar a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCAT) que emeti informe sobre l'adequació de l'accés que es reclama a la normativa de protecció de dades. D'acord amb l'apartat 9 del mateix article, la petició d'aquests informes permet ampliar en quinze dies més el termini per resoldre la reclamació.

2. Manca d'acord en el procediment de mediació

L'article 42.2 LTAIPBG estableix que les reclamacions es poden tramitar mitjançant un procediment de mediació, durant el qual se suspèn el còmput del termini de què disposa la GAIP per resoldre. L'acord de les parts sobre l'accés a la informació suposa la finalització del procediment. Si aquest acord entre les parts no s'aconsegueix, o és parcial, la Comissió ha de resoldre sobre el fons de la discrepància jurídica en la part que es mantingui.

Celebrada la mediació el vocal mediador de la GAIP ha constatat que l'acord de les parts no és possible, i d'acord amb l'article 37.5 RGAIP, ha donat per finalitzada la mediació. Per tant, d'acord amb l'article 42.6 LTAIPBG, és procedent continuar la tramitació de la reclamació pel procediment ordinari, que finalitza amb la resolució d'aquesta Comissió pronunciant-se sobre el fons de la discrepància jurídica i l'adequació a dret de la pretensió d'accés a la informació objecte de reclamació

3. Objecte de la reclamació

La informació reclamada és el nom dels diputats i diputades del Parlament de Catalunya que han tingut servei de seguretat a càrrec del Departament d'Interior durant les cinc últimes legislatures, indicant el motiu i el cos que prestava el servei. La formulació de la sol·licitud inclouria la legislatura del moment de fer-la, el 10 de novembre de 2020, que era la legislatura XII, però exclou que s'hi pugui incloure la legislatura actual, la XIII, iniciada el 12 de març de 2021, amb una nova composició dels membres del Parlament. Per tant, la reclamació s'ha d'entendre referida, per congruència amb la sol·licitud, a la informació esmentada dels membres del Parlament durant les legislatures VIII, IX, X, XI i XII.

Durant la tramitació del procediment de reclamació, i havent consultat els arxius de la Direcció General de la Policia, l'Administració ha informat que només conserva informació relativa a les dues darreres legislatures, que es corresponen amb les legislatures XI i XII del Parlament de Catalunya. D'acord amb l'article 2.b LTAIPBG, és informació pública aquella informació que és en poder dels subjectes obligats per l'LTAIPBG com a conseqüència de l'exercici de les seves funcions, i d'acord amb l'article 18 LTAIPBG, sobre aquesta informació es pot exercir el dret d'accés, el què descarta que el dret d'accés es pugui projectar sobre informació que no és en poder de les administracions, encara que tingui relació amb l'exercici de les seves funcions.

Per tant, l'objecte de la reclamació queda reduït materialment a la informació pública existent en poder de la Direcció General de la Policia, que és la relativa als membres del Parlament de les legislatures XI i XII que han disposat de servei policial proporcionat pel Departament d'Interior, i el motiu.

La reclamació es presenta contra una resolució que el Departament d'Interior qualifica de desestimària, però que tanmateix aporta informació que suposaria la satisfacció parcial de la sol·licitud, en la mesura en què s'hi indica que tots els presidents i expresidents del govern, els membres del govern en actiu i el President del Parlament reben protecció policial del cos de Mossos d'Esquadra pel motiu del risc inherent al seu càrrec, igual que altres presidents de grups parlamentaris, per la mateixa motivació. Certament, no s'identifica amb nom i cognoms aquests membres del Parlament que, per motiu del seu càrrec, han rebut aquest servei de protecció policial, per la qual cosa no es pot considerar plenament satisfeta la informació d'acord amb la sol·licitud, però certament que tenint en compte el caràcter públic i notori de les autoritats que han ocupats aquests càrrecs en cada legislatura, són perfectament identificables.

Seguidament, s'avaluarà l'aplicació dels límits invocats pel Departament d'Interior per a la desestimació de la informació reclamada.

4. Seguretat pública.

El Departament d'Interior ha invocat el límit relatiu a la seguretat pública, previst a l'article 21.1.a LTAIPBG. Aquest límit, com qualsevol altre, no és d'aplicació automàtica, ni suposa una exclusió material de l'àmbit del dret d'accés de qualsevol matèria relacionada amb la seguretat pública, sinó que està regulada legalment com un bé jurídic a protegir que pot actuar limitant el dret d'accés "si el coneixement o la divulgació de la informació comporta un perjudici" per a ell, d'acord amb la valoració casuística que s'ha de fer aplicant el test del dany (preàmbul de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern), el què suposa una doble anàlisi: en primer lloc, determinar si de l'accés que es reclama se'n deriva efectivament (i no només potencialment) un dany al bé jurídic protegit, en aquest cas, la seguretat pública; i per al cas que se'n derivi de manera directa un dany, caldrà avaluar seguidament si existeix un interès públic superior en la divulgació de la informació que justifiqui aquest dany, en quin cas la ponderació haurà de resultar favorable a l'accés malgrat que s'hagués constatat un perjudici per a la seguretat.

El Departament d'Interior defensa en la seva resolució que es produeix un perjudici en la seguretat en un triple àmbit: en relació amb dels membres del Parlament, perquè saber quins tenen protecció i quins no els faria vulnerables; en els funcionaris policials, sense que s'argumenti de quina manera els afecta l'accés; i en l'efectivitat del propi servei de seguretat, que es diu que es veuria reduïda perquè atendre la sol·licitud comportaria fer pública informació relativa a l'organització, mètodes i valoracions dels operatius destinats a protegir a aquestes personalitats, i es podrien deixar al descobert vulnerabilitats o facilitar la preparació organitzada d'accions delictives contra aquestes persones.

En relació amb l'afectació en la seguretat de les diputades i diputats del Parlament derivada d'identificar els que tenen servei de seguretat, cal tenir en compte que la informació que es reclama fa referència a legislatures anteriors i, per tant, no reflecteix la situació dels membres actuals del Parlament; i, d'altra banda, cal igualment considerar que la pròpia resolució del Departament ja identifica com a prestataris del servei de seguretat als presidents i expresidents del govern, als membres en actiu del govern, al President del Parlament i a presidents de grups parlamentaris, pel risc inherent a la responsabilitat, exposició i vulnerabilitat dels càrrecs que ostenten, així com a alguns presidents de grups parlamentaris, per aquesta mateixa valoració. Per tant, la pròpia resolució desestimària ja identifica que almenys aquests membres del Parlament han obtingut protecció policial, i el motiu de la protecció.

Quant a l'afectació que la informació que es reclama pugui tenir sobre la seguretat dels membres del cos policial i sobre l'efectivitat del propi servei de seguretat, no sembla justificada, tenint en compte que no es demanen detalls de les operatives policials (ni el dimensionament,

ni els torns, ni si s'ofereix el servei amb escortes personals o amb contra vigilància, ni cap dada organitzativa o operativa) que pugui justificar aquesta afirmació. Difondre que el cos de Mossos d'Esquadra presta servei de seguretat als President i membres del govern, al President del Parlament i als de determinats grups parlamentaris, pel risc inherent a l'exercici del seu càrrec no suposa desvetllar cap informació que permeti la preparació organitzada d'accions delictives contra aquestes persones, com s'afirma a la resolució del Departament d'Interior, ja que només expressa un criteri d'atribució vinculat a l'exercici de càrrecs públics que no ofereix cap detall organitzatiu ni aflora cap vulnerabilitat del servei, i si de cas, podria tenir un efecte dissuasiu d'eventuals atacs. I prova de l'absència d'aquest perjudici en la seguretat és que la pròpia resolució desestimatòria del Departament ja n'informa.

Per tant, cal concloure que difondre que els presidents i expresidents del govern, membres del govern, i el president del Parlament tenen assignat servei de protecció per raó del càrrec, i que també s'assigna a presidents de grups parlamentaris pel risc inherent a la seva visibilitat i projecció pública, no comporta un dany efectiu directe en la seva seguretat ni en la de la resta de membres del parlament, ni en la dels membres del cos policial, ni minva l'efectivitat del propi servei de seguretat, i en tot cas, aquesta és una informació que ja es dona en la resolució del Departament d'Interior.

5. La protecció de dades personals i les terceres persones afectades per l'accés.

Un altre dels límits invocats pel Departament per desestimar la sol·licitud és la protecció de dades personals establerta per l'article 23 LTAIPBG, que determina l'exclusió de l'accés de les dades relatives a la ideologia, l'afiliació sindical, la religió, les creences, l'origen racial, la salut i la vida sexual, i també les relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin l'amonestació pública a l'infractor, tret que s'aporti consentiment exprés de les persones afectades. Tot i que el Departament no concreta quin tipus de dada sensible es podria desvetllar amb la informació que es reclama, tenint en compte que es demana pel servei de protecció a membres del Parlament sembla que s'estaria referint a dades relatives a les creences o la ideologia política de les persones, i així ho interpreta també l'APDCAT, que tanmateix nega de pla que es pugui aplicar el límit relatiu a l'article 23 LTAIPBG al cas considerant que la informació sobre la formació política amb la qual estan vinculats els membres del Parlament seria informació que les mateixes persones afectades han fet manifestament pública en concórrer a unes eleccions a les llistes d'un determinat partit polític, amb la qual cosa existiria habilitació per al lliurament d'aquesta informació. I aquesta Comissió coincideix en valorar que resulta inaplicable l'article 23 LTAIPBG al cas perquè mancaria la premissa prèvia de l'existència d'un dany en la privacitat derivat directament de l'accés, tenint en compte que la pròpia concurrència a les eleccions en llistes d'un partit polític suposa fer

pública aquesta ideologia, i que la pertinença d'un membre del Parlament a un grup parlamentari és difon de manera proactiva, sense que es pugui admetre que el fet de difondre que té un servei policial de seguretat assignat afegeixi cap informació sobre el seu perfil ideològic.

Descartat que el règim d'exclusió de l'accés establert a l'article 23 LTAIPBG pugui aplicar-se al cas, cal avaluar si el límit derivat de la protecció de dades personals pot restringir l'accés a la informació reclamada, d'acord amb el règim de ponderació casuística regulat a l'article 24.2 LTAIPBG, que disposa el següent:

"2. Si es tracta d'altra informació que conté dades personals no incloses a l'article 23, es pot donar accés a la informació, amb la prèvia ponderació raonada de l'interès públic en la divulgació i els drets de les persones afectades. Per a dur a terme aquesta ponderació s'ha de tenir en compte, entre altres, les circumstàncies següents:

- a) El temps transcorregut.
- b) La finalitat de l'accés, especialment si té una finalitat històrica, estadística o científica, i les garanties que s'ofereixin.
- c) El fet que es tracti de dades relatives a menors d'edat.
- d) El fet que pugui afectar la seguretat de les persones".

La ponderació casuística dels drets en conflicte, doncs, tindrà en compte la finalitat de l'accés (que és conèixer els criteris d'actuació en la prestació del servei de seguretat i la destinació de recursos públics que comporten (24.2.b LTAIPG) i l'afectació de la seguretat de les persones (24.2.d LTAIPBG) que, d'acord amb el fonament jurídic anterior, s'ha de descartar que es produeixi vist que ja s'ha informat prèviament a la reclamació que reben aquesta protecció, per raó del risc inherent seu càrrec, tots els presidents i expresidents del govern, els membres en actiu del govern, el President del Parlament i alguns presidents de grups parlamentaris.

A més, l'aplicació del límit relatiu a la protecció de dades personals s'haurà de fer d'acord amb els principis generals establerts a l'article 20 LTAIPBG: aplicació restrictiva del límit, en benefici del dret d'accés i d'acord amb la seva finalitat, i 22 LTAIPBG: proporcionalitat de la restricció de l'accés amb el dany infligit en el bé jurídic protegit pel límit (i ja s'ha justificat en el fonament jurídic anterior que el dany en la seguretat no és apreciable si el que es desvetlla amb l'accés és que els càrrecs i autoritats disposen de servei de protecció policial derivat de l'exercici d'aquestes responsabilitats); aplicació temporal del límit, que suposa deixar d'aplicar-lo quan l'accés ja no suposa un dany per al bé jurídic protegit, el què seria aplicable a la informació que es reclama, que fa referència a legislatures parlamentàries anteriors i, per tant, no dona informació sobre la situació de protecció policial dels actuals membres del Parlament; i,

finalment, la valoració d'un interès públic o privat legítim que actuï reforçant el dret d'accés, com és, en aquest cas, el dret fonamental a la informació que ostenta la persona reclamant en tant que periodista.

Quant al dany efectiu que la informació que es sol·licita pugui ocasionar en el dret a la protecció de dades personals de les persones afectades, podria ser significatiu si el motiu per rebre la protecció fossin situacions o circumstàncies personals vinculades a l'àmbit privat o íntim, però en canvi és de baixa intensitat si la protecció policial està motivada exclusivament pel risc inherent a l'exercici d'un càrrec públic, sense valoració de cap situació o circumstància privada, com és el cas de la seguretat assignada als presidents i expresidents del govern i el seus membres, el President del Parlament i el dels grups parlamentaris.

L'APDCAT ha emès, a requeriment de la GAIP, l'informe previst per l'article 42.8 LTAIPBG sobre l'adequació de l'accés a la normativa de protecció de dades personals, que no té efectes vinculants del sentit d'aquesta resolució. Aquest informe, com comença indicant la pròpia APDCAT, ha de valorar l'aplicació del límit relatiu a la protecció de dades personals, sense que li correspongui entrar a valorar altres límits a l'accés, com el de la seguretat pública. Cal tenir en compte, també, que l'APDCAT emet el seu informe amb caràcter previ a celebrar-se la sessió de mediació, i per tant, sense conèixer el contingut de la informació reclamada de què ara disposa aquesta Comissió per millor resoldre. En aquestes condicions, l'informe de l'APDCAT conclou que no seria adequat a la normativa de protecció de dades personals identificar un membre del Parlament amb la prestació de servei de seguretat quan el motiu de ser-li assignat pogués desvetllar circumstàncies de la seva vida privada, o fins i tot de la seva intimitat personal i familiar.

Però aquesta objecció que formula l'APDCAT a l'accés amb caràcter preventiu, s'ha de descartar a la vista del contingut de la informació a lliurar a la persona reclamant, considerant que, en cap cas, el motiu de l'assignació de la protecció policial està ni tan sols mínimament relacionat amb l'esfera privada o íntima de la persona o família, sinó que, en tots els casos, el motiu de l'assignació policial ha estat únicament el risc objectiu i inherent a la visibilitat i l'exercici de les seves responsabilitats ocupant un càrrec públic, el què queda fora del supòsit que l'APDCAT considera inadequat a la normativa de protecció de dades personals, tal i com ella mateixa expressa en el seu informe ("Llevat dels casos dels presidents de la Generalitat, expresidents i consellers de la Presidència, en els quals la normativa ja preveu la necessitat de garantir la seva protecció a través de l'Àrea de Seguretat Institucional del Departament de la Presidència (disposició addicional setena del Decret 20/2019, de 29 de gener, de reestructuració del Departament de la Presidència) o d'altres casos, com la resta de consellers

o els presidents dels grups parlamentaris, en els quals es dedueix de la resposta del Departament que ja tenen assignada seguretat de manera general per raó del càrrec”).

D'acord amb l'exposat, cal concloure que el límit relatiu a la protecció de dades personals no pot actuar limitant l'accés a la informació reclamada quan es tracti d'autoritats públiques a les què s'ha assignat el servei de seguretat en atenció únicament al càrrec que ocupen, sense cap altra valoració ni consideració de circumstàncies personals o familiars, privades o íntimes.

6. *Trasllat a les persones afectades i accés a la informació*

La GAIP ha demanat al Departament d'Interior la llista de diputats i diputades que han disposat d'aquest servei de seguretat i el motiu, per tal de valorar i ponderar l'accés amb coneixement de causa. Igualment, ha demanat la col·laboració de l'Administració de la Generalitat i del Parlament per fer-les trasllat de la reclamació, tràmit que ha endarrerit notablement el procediment però que es considerava necessari per garantir els drets de les persones afectades i permetre que poguessin aportar a la Comissió elements de judici de les seves circumstàncies personals que possessin de manifest un dany particular en l'esfera de la seva privacitat o de la seva seguretat derivat de l'accés a la informació, i si escau, manifestar la seva oposició a l'accés.

Però cap d'elles ha fet al·legacions oposant-se a l'accés ni justificant un perjudici en la seva seguretat o intimitat derivat de la divulgació de la informació reclamada, sinó que, en els casos en què han fet al·legacions, ha estat bé per indicar que no s'hi oposaven o que no tenien al·legacions a fer-hi, o per fer constar que van tenir assignat el servei de seguretat precisament per raó del seu càrrec, o per donar per reproduïdes les al·legacions genèriques fetes del Departament en la seva Resolució, que ja han quedat rebatudes en aquesta Resolució, sense aportar cap informació personal que pugui alterar el resultat de la ponderació general abans expressada, ni variar el sentit d'aquesta Resolució.

Per tant, correspon declarar que l'accés a la informació estimada no s'ha de demorar, en els termes en què ho preveu l'article 34.2 RGAIP, per no haver-se produït la declaració d'oposició de cap de les tercers persones afectades.

7. *Seguiment de l'execució*

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que “l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió”. Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les

seves resolucions, d'acord amb el previst pels articles 48 i 49 RGAIP i per l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix l'obligació de facilitar la informació dins del termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment, i que la desatenció d'aquest requeriment pot donar lloc a l'exigència de responsabilitats en el marc del règim sancionador previst a la mateixa llei. Concretament, a la vista de la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, la desatenció dels requeriments d'aquesta Comissió constitueix una infracció qualificada de molt greu que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG. Amb aquesta finalitat, l'article 49.2 RGAIP preveu que la Comissió n'informi als òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos per l'Administració i que se n'hi faci difusió mentre duri l'incompliment.

8. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 17 de juny de 2021, resol per unanimitat:

1. Estimar la reclamació 734/2020 i declarar el dret de la persona reclamant a obtenir el nom de les diputades i diputats del Parlament de Catalunya als què el Departament d'Interior va assignar servei de seguretat, i el motiu.
2. Requerir al Departament d'Interior a què lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 de què disposi, dins del termini màxim de deu dies.
3. Requerir al Departament d'Interior a informar a la GAIP de l'òrgan o la persona responsable de l'execució d'aquesta Resolució així com de les actuacions dutes a terme per al seu compliment, dins del termini de quinze dies.
4. Notificar aquesta Resolució a les parts i a les persones afectades que han presentat al·legacions.

5. Convidar la persona reclamant a comunicar a la GAIP qualsevol incidència que sorgeixi en l'execució d'aquesta Resolució i que pugui perjudicar els seus drets i interessos.
6. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 734/2020 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis donats en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreci la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.